

ПЪСЕНЬ

На Людмила Хлѣбарова

Капна бѣла капчица
и звезда-сестрица,
и надъ твойта шапчица
грѣй сега зорница.

Вече радостна навѣнъ,
жълта, яснолика,
цѣфна съ пролѣтния звѣнъ
първата иглика.

Вижъ отъ бабиния прагъ,
колко птички пѣятъ,
и на ябълката пакъ
тихо се люлѣятъ.

А надъ твойта шапчица
бди сега зорница, —
капна бѣла капчица,
Божия сълзица...

И. Стубель

СЕСТРИТЪ НА МАКСЪ И МОРИЦЪ

ДЕБЕЛАНА И КАКВО НА КРАЯ СТАНА

Не мирясаха сестритъ — лудориитъ не спрѣха. И въ морето срѣдъ вълнитъ нова жертва си избраха.

Срѣдъ женитъ Дебелана дотеглива вече стана — да се хвали и надува, че умѣй добре да плува. Кой не вижда я каква е? Съ гжбенъ поясъ е презъ кръста. А така и баба знае, да минава за чевръста.

Както плуваше до Лена, викна Лиза разгнѣвена:

— И на тая самохвалка нужна е поука малка. Само знае